

ГРОМАДСЬКА РАДА ДОБРОЧЕСНОСТІ

<https://grd.gov.ua>

head@grd.gov.ua

Затверджено
Громадською радою доброчесності
21.01.2019

ВИСНОВОК

про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду
Мойсюка Миколи Івановича
критеріям доброчесності та професійної етики

Проаналізувавши інформацію про суддю **Мойсюка Миколу Івановича** (далі – Кандидат), Громадська рада доброчесності виявила дані, які дають підстави для висновку про невідповідність Кандидата критеріям доброчесності та професійної етики.

Кандидат працює суддею з [1993 року](#), а на посаді судді Вишого адміністративного суду України з [2008 року](#).

1. Кандидат на посаду судді не пояснив переконливо джерела походження ліквідного майна, витрат, отриманих благ (його, членів сім'ї чи близьких осіб) і/або легальні доходи, на думку розсудливого спостерігача, викликають сумніви щодо достатності для набуття такого майна, здійснення таких витрат, отримання благ.

(підпункт 4.9 п. 4 Індикаторів визначення невідповідності суддів (кандидатів на посаду судді) критеріям доброчесності та професійної етики, затвердженим рішенням Громадської ради доброчесності від 11.01.2019)

1.1. Кандидат задекларував в [2014](#), [2015](#), [2016](#) та [2017](#) роках майно, що належить членам родини, а саме тещі – житловий будинок в Городець / Володимирецький район / Рівненська область / Україна, площа 87 м.кв, дата набуття права власності – 01.03.2013, вартість 194 078 грн. та Інші господарські споруди, площа 135 м.кв, вартість **НЕ ВКАЗАНА**, набуття права власності – 01.03.2013.

У період з 2013 -2017 роки дохід тещі склав 1000 грн, попередні джерела доходів чи заощаджень не вказані. Це дає підстави сумніватися в можливості придбати відповідні об'єкти нерухомості.

1.2. Кандидат в деклараціях за [2016](#), [2017](#) роки вказує, що користується частиною будинку для проживання, адреса - Петрушки / Києво-Святошинський район / Київська область / Україна, площа - 376 кв.м, зазначена вартість – 1 700 770 грн. Не є зазначеними умови цього користування (оренда/власність/подарунок), що дає нам підстави вважати подібне користування непрозорим.

1.3. У декларації 2016 року в Кандидата зазначено, що на його рахунок знаходяться кошти в обсязі 1 350 000 грн, в декларації 2017 року 45 000 дол. США та 220 000 грн готівкою. Зазначаємо, що в період з 2013-2016 року заробіток кандидата склав 1 407 282 грн, що заставляє нас сумніватися в походженні цих грошових коштів.

2. Кандидат на посаду судді ігнорував практику Європейського суду з прав людини, наприклад, застосовував для обмеження права на мирні зібрання радянський указ про порядок проведення мирних зібрань після набуття статусу остаточного рішенням Європейського суду з прав людини у справі «Веренцов проти України».

(підпункт 6.2 п. 6 Індикаторів визначення невідповідності суддів (кандидатів на посаду судді) критеріям доброчесності та професійної етики, затвердженим рішенням Громадської ради доброчесності від 11.01.2019)

Кандидат у складі колегії суддів касаційної інстанції залишав у силі заборони мирних зібрань, керуючись при цьому Указом Президії Верховної Ради СРСР від 28.07.1988 р. №9306-ХІ «Про порядок організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР».

Так, було визнано законними постанови судів нижчих інстанції про заборону:

1) громадській організації "Конгрес Українців Севастополя" проводити мирні зібрання про проведення заходів на площі навколо пам'ятника Т.Г. Шевченко з нагоди 20-ої річниці Незалежності України об 11 годині 24.08.2011 ([посилання](#));

2) профспілки підприємців м. Харкова, Харківській обласній громадській організації «Ми-Харків'яни», Харківській обласній організації політичної партії «Народна самооборона», Харківській обласній організації політичної партії «Всеукраїнське об'єднання «Батьківщина» проводити заходи на майдані Свободи в м. Харкові 9.08.2011 у вигляді мітингу та безстрокової акції протесту ([посилання](#));

3) проведення заходів на майдані Свободи в м. Харкові 10.08.2011 у вигляді мітингу та безстрокової акції протесту ([посилання](#)).

Ухвали Вищого адміністративного суду України були постановлені відповідно 3.09.2014, 30.09.2014, 18.11.2014, тобто після того, як Європейський суд з прав людини у справі «Веренцов проти України» (рішення стало остаточним 11.07.2013) констатував:

«... тоді як Конституція України вимагає завчасного повідомлення органів влади про намір провести демонстрацію та закріплює, що будь-яке його обмеження може встановлюватися лише судом, Указ 1988 року, розроблений відповідно до Конституції СРСР 1978 року,¹ передбачає, що особи, які бажають провести мирну демонстрацію, повинні отримати дозвіл від місцевих органів влади, які також мають право заборонити будь-яку таку демонстрацію. З преамбули Указу зрозуміло, що він був призначений для абсолютно інших цілей, а саме - надання органами влади засобів для висловлення своїх поглядів на користь певної ідеології лише деяким категоріям осіб, що саме по собі є несумісним з самою суттю свободи зібрань, що гарантується Конституцією України.

... Суд також відзначає, що, як загально визнано, постанова Верховної Ради України «Про порядок тимчасової дії на території України окремих актів законодавства Союзу РСР» стосується тимчасового застосування законодавства Радянського Союзу, і досі парламентом України не було введено в дію жодного закону, який би регулював порядок проведення мирних демонстрацій, хоча статті 39 та 92 Конституції чітко вимагають того, щоб такий порядок було встановлено законом, тобто актом парламенту України. Хоча Суд погоджується з тим, що державі може знадобитися певний час для прийняття законодавчих актів протягом перехідного періоду, він не може погодитися з тим, що затримка у понад двадцять років є виправданою, особливо коли йдеться про таке фундаментальне право як свобода мирних зібрань» (п. 54, 55).

Верховний Суд України, переглядаючи рішення національних судів у справі Веренцова, вказав на «недієвість положень Указу 1988 року у зв'язку із набранням чинності Конституцією України» у постанові від 3.03.2014 р. № 5-49к/13.

Кандидат повинен був знати про такі знакові для судової практики рішення Європейського суду з прав людини і Верховного Суду України.

Замовчування цих рішень, застосування норм права всупереч практиці Європейського суду з прав людини і Верховного Суду України є проявом свавілля (свідомого ігнорування), або, принаймні, грубої недбалості. Це може також свідчити про залежність Кандидата від виконавчої влади.

3. Кандидат на посаду судді допускав поведінку, яка призвела до істотних порушень правил процесу і (або) порушення основоположних прав і свобод (індикатором для цього можуть бути рішення Європейського суду з прав людини,

рішення вищих інстанцій, окремі ухвали, притягнення до дисциплінарної відповідальності, очевидний характер порушень).

(підпункт 3.9 п. 3 Індикаторів визначення невідповідності суддів (кандидатів на посаду судді) критеріям доброчесності та професійної етики, затвердженим рішенням Громадської ради доброчесності від 11.01.2019)

У декларації доброчесності за 2016 рік Кандидат підтвердив, що не здійснював вчинків, що можуть мати наслідком притягнення його до відповідальності. Однак, вказане спростовується [рішенням](#) Вищої ради юстиції від 20.10.2015, яким констатовано серйозне порушення Кандидатом норм процесуального права (а саме, незаконну відмову особі у доступі до правосуддя). Хоча Вища рада юстиції встановила в діях Кандидата ознаки дисциплінарного проступку, розгляд дисциплінарної справи щодо нього не було завершено, оскільки сплинули встановлені законом строки притягнення до дисциплінарної відповідальності.

Водночас відповідно до статті 1 Кодексу суддівської етики, суддя повинен бути прикладом додержання вимог закону і принципу верховенства права, зокрема, під час здійснення правосуддя. На думку Громадської ради доброчесності, обставини, викладені у рішенні Вищої ради юстиції, свідчать про недотримання Кандидатом правил суддівської етики.

4. Кандидат на посаду судді використав свій статус для задоволення своїх інтересів. Кандидат на посаду судді отримував службове житло внаслідок зловживань.

(підпункти 4.5, 4.11 п. 4 Індикаторів визначення невідповідності суддів (кандидатів на посаду судді) критеріям доброчесності та професійної етики, затвердженим рішенням Громадської ради доброчесності від 11.01.2019)

Відповідно до [інформації](#) з веб-сайту програми «Надзвичайні новини» Кандидат претендує на службову квартиру, яка була передана бійцям АТО.

За даними декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави, за 2015 рік Кандидат дійсно отримав у користування службову квартиру загальною площею 136 кв.м. у місті Києві. Зважаючи на цю інформацію, Громадська рада доброчесності вважає за необхідне звернути увагу на таке. Закон України «Про судоустрій і статус суддів» (у різних його редакціях) гарантував і гарантує суддям право на службове житло. Службове житло надається на час виконання суддею службових обов'язків, якщо він потребує поліпшення житлових умов.

Водночас відповідно до ст. 2 Кодексу суддівської етики суддя не має права використовувати своє посадове становище в особистих інтересах. На думку Громадської ради доброчесності, наведені положення слід тлумачити таким чином, що

суддя має використовувати своє право добросовісно, і лише тоді, коли це справді необхідно. Однак, ми маємо серйозні сумніви щодо того, що Кандидат справді потребував поліпшення житлових умов. Вони полягають у такому. За даними декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави, за 2015 рік Кандидат та члени його сім'ї є власниками досить великої кількості готівкових коштів, а також рухомого і нерухомого майна. Зокрема, Кандидат та члени його сім'ї володіють готівковими коштами на суму 1 млн. 350 тисяч гривень, земельною ділянкою в Обухівському районі Київської області, квартирою площею 69 кв. м. у місті Львові, придбаною у 2013 р. за 432 тис. 180 грн., автомобілем Toyota Camry, придбаним у 2011 р. за 317 913 грн., а також значною кількістю іншого нерухомого майна. Сума готівкових коштів Кандидата у 2016 р. зросла до 1 350 000 грн. У декларації за 2016 рік Кандидат вказав також право користування будинком площею 376 кв. м. у с. Петрівці Києво-Святошинського р-ну Київської області, який належить на праві власності сестрі Кандидата. Як вказав у своїй декларації Кандидат, будинок був придбаний у 2015 р. за 1 700 770 грн, тоді як відповідно до інформації з досьє кандидата дохід його сестри за 2012-2016 рр. склав лише 245 699 грн. Ми вважаємо, що заробітна плата судді Вищого адміністративного суду України є цілком достатньою для того, щоб придбати житло у м. Києві (хоча б у кредит), особливо з огляду на те, що Кандидат задекларував як свою власність понад 1 млн. грн. готівкових коштів.

Таким чином, вчиняючи дії, спрямовані на отримання службового житла у м. Києві, за наявності об'єктивних можливостей придбати житло за власний рахунок, Кандидат допустив недоброчесну поведінку.

Наведена інформація не отримала свого логічного завершення, Кандидат продовжує користуватись службовим житлом.

Координатор

Громадської ради доброчесності

(підписано електронним цифровим підписом)

**Протокол
електронного голосування
(є невід'ємною складовою висновку)**

21.01.2019 Громадська рада доброчесності затвердила висновок 15-ма голосами з 20 голосів членів Ради.

У голосуванні взяли участь 15 членів:

- 1) Валько Вадим
- 2) Воробйов Євген
- 3) Жернаков Михайло
- 4) Куйбіда Роман
- 5) Кулібаба Андрій
- 6) Марчук Антон
- 7) Маселко Роман
- 8) Моторевська Євгенія
- 9) Савчук Андрій
- 10) Смалюк Роман
- 11) Стригун Дмитро
- 12) Шепель Тарас
- 13) Соколенко Наталія
- 14) Сухоставець Роман
- 15) Яким'як Олег

**Координатор
Громадської ради доброчесності**

(підписано електронним цифровим підписом)